

Adolfa Marytė Kunsienė gimė 1916 m. kovo 19 d. Bartkūnų kaime (Panevėžio raj.) Domicelės Jazokaitės (Jozokaitės) - Masienės ir Jono Masių šeimoje.

Adolfa mokėsi Daniūnų pradinėje mokykloje keturis metus. Mokykloje per šventes dažnai duetu dainuodavo su bendraklasiu Mykolu. Baigiant pradinę mokyklą, pavasarį stipriai susižeidė koją (išeitų, kad mokytis baigė apie 1927 metus).

Vėliau dirbo tėvų 32 ha ūkyje (su mišku). Nors samdydavo vieną samdinį (berną), bet Adolfai kliūdavo „vyriškų“ darbų – akėti, drapakuoti, voluoti. Mokėjo gerai valdyti arklius, veždavo pieną į Kuršių kaime esančią pieninę.

Laisvalaikiu nuo ūkio darbų ausdavo, siuvinėdavo, nerdavo vąšeliu. Ausdavo net aštuonnyčius raštus.

Apie 1934 metus Bartkūnų kaime buvo organizuoti Kulinarijos kursai, kuriuos lankė Adolfa ir kitos kaimo merginos. Juose mokėsi gaminti skanius ir įmantrius valgius.

Mėgo jaunimas po talkų, mojavo (gegužinių pamaldų) linksmintis ir šokti. Šokiai dažnai vykdavo svirne pas Maldeikius. Į tuos šokius rinkdavosi jaunimas ir iš gretimų kaimų: Išlaužų, Daniūnų. Atvažiuodavo bernai net iš Pauslojo kaimo.

Adolfa nuo paauglystės buvo pažįstama su gretimame kaime gyvenusiais Kunkskais ir Kunkskaitėmis, ypač draugavo su Kotryna (Katryte), puikiai pažinojo jos brolių Joną, kartu eidavo į vakaruškas.

Pas Adolfą yra važiuavę piršliai nuo Truskavos, Pašėtės, Pagirių, tačiau nė vienas jaunikis nekrito į akį. Jeigu buvo įprasta, kad būsimasis jaunikis atvažiuodavo su piršliu, tai Jonas Kunkskas, kilęs iš gretimo Daniūnų kaimo, pasipiršo vienas, be piršlio.

1942 m. vasario 16 d. Adolfa susituokė su Jonu Kunksku Anciškių bažnyčioje. Svočia buvo sesuo Julija Kaupienė, piršlys – Adolfas Guogis. Liudininkai – pabroliai ir pamergės – Bronė Linkonytė, Kotryna Kunkskaitė su Mykolu Ulicku, Genovaitė Kunkskaitė. Vestuvės buvo vidutinio dydžio. Po vestuvių Adolfa su Jonu apsigyveno su Jono šeima: tėvai Kunkskai, jaunavedžiai, dar netekėjusios Jono seserys Genovaitė ir Kotryna. Su anyta ir vyro seserimis gerai sutardavo, sutartinai dirbo 36 ha (su mišku) ūkyje. Ūkio darbuose Kunkskams talkindavo ir du samdiniai – bernas ir merga.

Atėjo sunkūs pokario laikai, nors į Sibirą neišvežė, į lagerius nepateko, bet ir vietoje gyvenant reikėjo iš visokių situacijų suktis. Netoliese – miškas, ten žaliukai (miškiniai). Naktį jie ateina, į langus beldžia, valgyti reikalauja. Ryte užgrūna sribai (liaudies gynėjai). Ir jiems reikia maisto, o dar visaip

grasina, buožėmis išvadina. Adolfo vyras, neapsikentęs, išvažiavo į Žeimius padirbėti prie geležinkelio darbų, kur jau dirbo Adolfo brolis Jurgis. Sužinojęs, kad tėvai gali būti išbuožinti ir išvežti į Sibirą, Jonas grįžo namo, o jo tėvai išvažiavo iš Daniūnų gyventi pas dukrą Genovaitę Guogienę į Žieveliškių kaimą, netoli Žemių (Jonavos raj.). Jonas su Adolfa tapo naujakuriais ir išvengė išbuožinimo.

Tuo metu Daniūnų kaimas priklausė Truskavos apylinkei. Kadangi kaimas rajono pakraštyje tai yra buvę Truskavos, Vadoklių valsčiai ir apylinkės. Šiuo metu Daniūnai priskirti Ramygalos seniūnijai.

Apie 1950 metus pradėjo kurtis kolūkiai. Kolūkių kūrimosi pradžioje teko dirbti nemokamai, piniginio uždarbio nebūdavo, nebent kokį maišelį grūdų atseikėdavo metų gale. Pinigų tekdavo prasimanyti vežant į turgų maisto produktus – kiaušinius, sviestą, lašinius.

Tvirtėjant kolūkiams, gerėjo ir kolūkiečių materialinis gyvenimas. Adolfa pradžioje dirbo laukininkystėje, vėliau daugiau gyvulininkystėje. Daug metų kartu su vyru Jonu augino veršelius, prižiūrėjo arklius.

Adolfa pagimdė ir užaugino 5 vaikus: Bronislavą (Dargvainienę, gim. 1944 m.), Janiną (Marčiukaitienę, gim. 1948 m.), Antaną (gim. 1953), Vitą (1955 – 1973 m.) ir Angelę (Druskinienę, Mastwijk, gim. 1957 m.), todėl pagal tuo metu galiojusią tvarką, sulaukus 50 metų pradėjo gauti pensiją, buvo apdovanota Motinystės medaliu ir galėjo kolūkyje neišdirbti privalomų darbo dienų skaičiaus, bet nuo buroko ravėjimo darbų nebuvo atleista, todėl tuose darbuose talkininkaudavo ne vien vaikai, bet ir anūkai.

Vaikai Adolfai padovanojo 7 anūkus – Bronislava – Vilną (Laktionkinienę) ir Tomą, Janina - Rimantą, Evaldą ir Vaidą (Dauniene), Angelė – Mantą ir Arūną Robertą.

Nuo sunkių darbų, guminės avalynės nešiojimo, išsivystė negalia. Pradžioje vaikščiojo su lazdele, vėliau prirėkė ramentų, kol galiausiai teko sėsti į neįgaliojo vežimėlį. Kol buvo sveikesnė giedodavo Anciškių bažnyčios chore.

Iš kolūkio gavusi kelialapį Adolfa yra gydžiusis Birštono sanatorijoje. Po gydymosi sveikata pagerėjo, bet sanatorinis gydymas reikalingas kas pusmetį arba kasmet, o palikti ūkį tik vyrui negalėjo dėl Jono sveikatos sutrikimų.

Sušlubavus tėvų sveikatai didžiausias krūvis teko sūnui Antanui. Praktiškai viskas buvo ant Antano pečių – bulvių sodinimas, šienavimas, bulvių kasimas, rudeninis arimas – visi šie darbai tekdavo jam.

Skaudūs 1973 metai, kada bebaigiantis vidurinę mokyklą nuskendo sūnus Vitas, palaužę sveikatą ir gyvenimo džiaugsmą abiem su Jonu.

Prieš Nepriklausomybės paskelbimą, nuo kokių 1985 metų, kolūkis stengdavosi aprūpinti kolūkiečius pašarais gyvuliams (šienų, šiaudais), atveždavo malkų. Taip pat organizuodavo išvykas, todėl Adolfa yra pabuvojusi Latvijoje, buvo ekskursijoje Palangoje, pabraidžiojo Baltijos jūroje. Nepriklausomybės laikais važiuodavo į Šiluvos atlaidus.

Dar esant gyvam vyrui Jonui, apie 1995 m. laikė arklių, karvę, kiaules, vištas, žąsis. Karvės melžti į tvartą eidavo su ramentais, juos pasidėdavo šalia karvės ir melždavo. Karvutė buvo gera – nesispardydavo, buvo rami. Bet nuo trobos iki tvarto nemažas atstumas, todėl vaikai nusprendė, kad laikas parduoti karvutę ir pirkti ožką, nes sutvarkyti rytą ir vakarą apie 20 l pieno reikėjo daug jėgų. Kai atsirado ožkelė, ją melždavo prie trobos, rudeniu atėjus priemenėje, o žiemą, per šalčius, ožkytę įsivesdavo ir į virtuvę. Ožka – švarus gyvulys – barzdą padėjus stalo, net televizorių pažiūrėdavo. Mėgo ožkelę atbėgti į virtuvę melžimui, nes gaudavo visokių skanėstų – obuolių, bulvių, duonos kriaukšlelę ir pan. O ir ožkelės pieno užteko ne tik patiems su Jonu, bet ir 2 šunims ir 2 katėms.

Kitas smūgis ištiko 1999 metais, kada praktiškai nesirgęs, nors keletą metų sveikatos problemų turėjęs, mirė vyras Jonas.

Nuo 1999 m. rugpjūčio mėnesio Adolfa persikraustė gyventi pas dukrą Janiną į Kauną.

Sulaukusiai 98 metų Adolfai buvo paskirta II laipsnio Valstybinė pensija, kaip pagimdžiusiai ir išauginusiai penkis vaikus.

Šiuo metu Adolfa turi net 11 proanūkių – Indrę Anną, Ameliją ir Vaivą (Tomo dukras), Aurelijų (Evaldo sūnų), Augustą ir Viktoriją (Vaidos vaikus), Agnę, Ievą ir Rustę (Rimanto dukras), Luką ir Beną (Vilmos sūnus).

